

Un cuvânt e darul vieții

Lucian Tatar

UN CUVÂNT E DARUL VIEȚII

În iluzie desparte tot ce viața nu cunoaște
Și descoperă-mi destinul, de-a muri, de-a mă renaște,
Nu vreau stele în priveliști, vreau să dorm să simt țărână,
Că deasupra sunt luceferi care -mi intră și-n fântână....
Sub o tristă epopee sub copacul nimănui.
Fructele iubirii lumii au un gust mai amărui.
Fals e gândul, dă speranțe ...adevărul nu insultă
Ce-ar fi să cădem în plasa, ce o-ntinde lumea cultă?...
Am deasupra vieții mele, zbor de fluturi, rândunele...
Pașii în cărări de munte calcă ades pe viorele,
Îngerii pe orice stradă îmi recită poezie,
Cerul cântă fără clopot în aceeași simfonie
S-au făcut restaurante pe Marte, pe Jupiter
Și în meniu e doar vânatul dintr-un munte auster...
Contemplăm o fericire într-un suflet prea citit
Și trăind în altă lume, va ajunge fericit?....
Nu cădeți în vraja lunii, doar bălaia din vecini
Va da cumpănă furtunii și-ți va pune în suflet spini
Iubirea e pământeană și-i dată de Dumnezeu
Confluența e momentul, dintre creștin și ateu!
Și în vraja care merge toată viața în infinit
Visul meu din poezie unde oare s-a oprit?...
Când dau dar adus din ceruri și dau dar posterității
Un cuvânt e darul vieții ce îl dau eternității
În iluzie desparte, tot ce viața nu cunoaște...
Și descoperă-mi destinul, de-a muri, de-a mă renaște...

Lucian Tatar-Poezie
18 aug 2018-OLHAO